

SAMARINEANULS MILOSTIV

Creștinul de astăzi poate vedea imaginea unui om căzut în mâinile unor tâlhari rămas aproape în nesimțire pe drumul ce leagă Ierusalimul de Ierihon. Pe rând trec pe acel drum un preot al legii vechi și un levit, însă aceștia sunt nepăsători. În cele din urmă trece și un samaritan care îl ia, și-l duce la o casă de oaspeți făcând acolo tot ceea ce se putea pentru ca omul acela să își revină. În omul căzut pe cale se ascunde orice om aflat în suferință și în nevoie. Calea este viața aceasta începând cu nașterea și terminând cu moartea. Tâlharii sunt oamenii răi pe de o parte, iar pe cealaltă pot fi diavolii. În persoana samaritanului se regăsește Iisus Hristos dar și fiecare om care ia chipul lui Iisus, devenind împlinitor în faptă și în cuvânt al poruncilor dumnezeiești. În această viață omul se confruntă cu multe ispite și încercări și de aceea este nevoie de cineva care să-l ajute să le treacă. Pe undeva el este ajutat de Dumnezeu atunci când crede că nu mai are cine să-l ajute, de obicei când este la limita dintre nădejde și deznădejde, dar și de oameni care înțeleg că el este cu adevărat semenul lor. Dacă cineva ar vrea să fie și el ajutat cândva, ar fi bine ca și el să ajute și să fie el mai întâi un samaritan. Darul de a ajuta pe aproapele pornește din dragoste și se numește milostenie. Milostenia presupune faptă îmbinată cu dragoste. Sfânta Scriptură ne arată că împlinirea milei trebuie făcută în dragoste: „Credința fără fapte moartă este” (Iacov, 2, 14-16). Ajutorul acordat semenului este cea

mai înaltă filozofie a credinței. Ce folos are omul dacă are o credință seacă, teoretică cu prea multă știință dar dacă îi lipsește fapta?! Pilda samaritanului milostiv este mereu actuală și ușor de înțeles pentru cei de astăzi. Omul înțelege din ce în ce mai greu, și poate nici nu dorește, cine este cu adevărat aproapele său. Din ce cauză? Din lipsa

credinței. Din ce în ce mai puțin se găsesc cei care au o credință lucrătoare, o credință practică. De aceea parcă lipsesc „adevărații samaritaneni” pentru că această credință înțeleasă de ei este una seacă lipsită de dragoste și de faptă. Este poate un mit sau o poveste. Și atunci în care din aceste personaje ne putem regăsi? În levit sau în preot?! Sau în cel mai fericit caz în samaritan. Dacă credem că ne regăsim în acesta din urmă trebuie să căutăm în noi înșine și să vedem dacă nu cumva ne lipsesc dragostea de Dumnezeu și de aproapele, mila și credința vie din care izvorăsc celelalte două. Dacă cumva ne lipsesc una sau două din aceste virtuți să ni le însușim ca să fim desăvârșiți. „Dacă vezi un sărac, nu îndemna pe altul să-l miluiască, că e ca și cum ai găsi un bulgăre de aur și ai zice altuia: Ia-l tu”. Sf. Ioan Gură de Aur

POST ȘI MILOSTENIE

Postul Nașterii Domnului este, în primul rând, o pregătire, o sfințire a gândurilor, a simțirilor, a trupului și a sufletului nostru prin pocăință, prin Spovedanie și Împărtășanie, prin citirea mai deasă a Sfintei Scripturi și a scrierilor sfinților și printr-o atenție spirituală deosebită ca să devenim „biserica sfințită” în sufletele și în trupurile noastre. În această perioadă a postului înțelegem că, pe lângă pregătirea noastră duhovnicească interioară, trebuie să facem și milostenie, dăruind altora, ca semn al iubirii noastre frățești, daruri spirituale și daruri materiale, după putință, iar dacă nu avem niciun dar material, măcar să oferim un cuvânt bun, o mână de ajutor, o încurajare unui om sărac, singur și deznădăduit, întristat sau îndoliat. Această milostenie sau această dăruire către alții este pregătirea noastră pentru a primi pe Cel ce este Marele Dar, pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, dăruit de Dumnezeu Tatăl „pentru noi, oamenii, și pentru a noastră mântuire”. Postul se unește cu rugăciunea și cu Sfânta Împărtășanie mai deasă, pentru sfințirea noastră, dar și cu milostenia, ca semn al prezenței iubirii milostive a lui Hristos în noi. Când primim un dar material, ni se umple mâna, dar când dăruim cu bucurie și smerenie, ni se umple inima de prezența lui Dumnezeu Cel milostiv în noi. Putem înțelege astfel, această perioadă de post, nu ca pe o perioadă de opreliști sau de restricții, ci ca timp de sporire în evlavie și dărnicie! Păcatul lăcomiei ne face robi, dar rugăciunea unită cu milostenia ne face liberi. Când ne rugăm, ne unim cu Dumnezeu Cel necuprins și netrecător, primind în suflet pace și bucurie. Însă când folosim pătimăș lucrurile materiale, ne unim cu realități limitate și trecătoare, care limitează dorința spirituală a sufletului uman după iubire infinită și eternă. Postul adevărat este prilej de libertate duhovnicească: libertatea de a-L iubi pe Dumnezeu mai mult prin rugăciune și libertatea de a-i iubi pe semenii noștri mai mult prin fapte bune. În mâna întinsă a aproapelui trebuie să vedem mereu mâna veșnic întinsă a lui Hristos către noi. Mâna săracului care cere se întâlnește cu mâna lui Hristos din noi care oferă. Să arătăm și noi, în vremea Postului Nașterii Domnului, multă rugăciune și grijă pentru cei bolnavi, precum și milostenie față de toți cei neajutorați, având încredințarea, după cum ne învață Sfântul Apostol Pavel, că: „Slujirea acestui dar nu numai că împlinește lipsurile sfinților, ci prisosește prin multe mulțumiri în fața lui Dumnezeu” (2 Corinteni 9, 12). Postul ne deschide oportunitatea de a ne hrăni și mai mult sufletul, de a ne hrăni o parte a ființei noastre. Nu putem parcurge Postul Crăciunului fără să ne raportăm la Mântuitorul nostru Iisus Hristos, finalitatea vieții noastre spirituale. Așa cum dreptii Vechiului Testament și-au trăit zilele în așteptarea făgăduinței lui Dumnezeu, la fel și noi în acest post, nu facem altceva decât să închipuim starea omenirii de pregătire pentru primirea mântuirii, adică starea normală a fiecărui om, a fiecărui creștin, plin de har mântuitor. Amin

Recomandări pastorale pentru un vot responsabil

Biserica Ortodoxă Română încurajează participarea credincioșilor la viața socială a comunității, inclusiv prin exprimarea votului corect și responsabil pentru alegerea reprezentanților săi în forurile legislative ale statului, recomandând, totodată, să se aibă în vedere realizarea binelui țării și promovarea valorilor creștine în societate. Sfântul Sinod reiterează faptul că Biserica Ortodoxă Română nu recomandă susținerea vreunui partid politic sau vreunei ideologii politice, ci îndeamnă pe toți cetățenii să facă alegeri după criteriile care vizează realizarea binelui țării și promovarea valorilor creștine în societate. În acest sens, pentru aprecierea candidaților la alegerile parlamentare din acest an, recomandă credincioșilor Bisericii noastre următoarele 10 criterii orientative:

1. Manifestarea credinței în Dumnezeu și a responsabilității față de comunitate;
2. Apărarea libertății religioase și susținerea activităților spirituale și sociale ale Bisericii;
3. Respectul pentru persoana umană și promovarea culturii vieții: promovarea familiei tradiționale, firești, formată din bărbat și femeie, menită să conceapă alte vieți; implementarea de politici împotriva avortului, eutanasiei, cercetărilor pe embrioni umani, clonării;
4. Promovarea unei educații naționale integrale, care îmbină cunoașterea intelectuală cu formarea morala și spirituală;
5. Apărarea și promovarea sănătății fizice, psihice și morale/spirituale a poporului român;
6. Diminuarea sărăciei, dezvoltarea economică și creștere demografică a României;
7. Apărarea și promovarea patrimoniului cultural și spiritual național;
8. Apărarea resurselor naturale, ocrotirea mediului și dezvoltarea agriculturii, ca baze ale responsabilității pentru generațiile prezente și viitoare;
9. Sprijinirea comunităților de români din jurul granițelor și a diasporei române, precum și promovarea de proiecte de încurajare a românilor să revină în România;
10. Apărarea și promovarea cu demnitate a intereselor poporului român, pe plan extern și intern.

Biserica este neutră politic, dar nu indiferentă față de problemele societății românești. În calitatea sa de cetățean al Patriei și de părinte duhovnicesc al tuturor enoriașilor săi, indiferent de orientarea lor politică, preotul are libertatea, binecuvântarea și îndatorirea ca, de pe poziția și prin mijloacele care-i sunt specifice, să participe la viața cetății, sprijinind activitățile menite să promoveze binele obștesc și împotrivindu-se oricăror măsuri sau activități care se dovedesc a fi în contradicție cu învățătura și morala creștină ortodoxă. Opțiunea sa politică se exprimă prin vot. Sfântul Sinod face un calduros apel către liderii partidelor politice din România să nu permită recrutarea de membri din rândurile clerului și nici folosirea în scopuri politice a persoanelor, spațiilor, slujbelor și însemnelor bisericesti. Sfântul Sinod îi asigură că Biserica – păstrându-și echidistanța față de partide – va continua să se implice în politica generală a țării, contribuind – prin mijloace specifice – la apărarea democrației, a libertății și a credinței.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 18 noiembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 20 noiembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
	07:00-	Utrenia și Sfânta Liturghie
Sâmbătă 21 noiembrie	10:30	Pomenirea celor adormiți
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie
Duminică 22 noiembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Pedeapsa

Un tânăr voia să se căsătorească, dar viitoarea soție i-a spus: „Nu vin după tine dacă nu mă scapi de tatăl tău. Fă-l să plece. Nu pot trăi cu tatăl tău într-o casă”. Tânărul o iubea. S-a dus la tatăl său și i-a spus: „Tată, trebuie să-mi trăiesc și eu viața pe pământ și iată, viitoarea mea soție nu vrea să trăiască într-o casă cu tine. Îmi cere să te scot din casă, să te fac să pleci. Ce să fac? Sfătuiește-mă. Trebuie să pleci. Dar cum s-o fac? Te iubesc și pe tine”. Tatăl l-a înțeles pe loc și i-a zis: „Voi pleca eu singur, dar am o rugămintă către tine” – „Care?” - a întrebat fiul. „Nu cine știe ce, i-a spus tatăl. Să mă conduci până în vârful dealului, după ce vom ieși din sat, până la un anume copac, pe care ți-l voi arăta eu”. Tânărul i s-a părut prea ușoară rugămintea tatălui. Și-a luat bătrânul cele de trebuință și au plecat. Ajunși la copacul cu pricina, tânărul a vrut să știe: „De ce ai vrut să te aduc până aici, tată?” Bătrânul i-a răspuns: „Pentru că tot până la copacul acesta l-am condus și eu pe tatăl meu, într-o împrejurare asemănătoare. Ceea ce faci tu acum nu e decât fapta mea întoarsă către mine. De aceea am și acceptat așa de ușor să plec!” Auzind acestea, tânărul și-a revenit întru ale sale, și s-a întors cu tatăl sau înapoi la casa lor. Așa s-a sfârșit lanțul ispășirilor. Altfel ar mai fi continuat.

Leneșul

Un mare industriaș, când a împlinit vârsta de 80 de ani, și-a permis, în sfârșit, să plece în concediu într-un loc cu soare, verdeată și liniște. Într-o zi, plimbându-se pe o pajiște, a văzut un tânăr, tolănit în iarbă, dormind. Îl trezește brusc, și-i zice: „Nu ti-e rușine, să dormi în timp ce lumea cinstită muncește? Dacă îmi promiți că muncești, sunt dispus să te angajez la mine în fabrică. Mai mult, văd că ai doi ochi inteligenți și două brațe vânjoase; sunt dispus să fac ceva mai mult pentru tine. Te trimit la școală, să studiezi. Și dacă te arăți vrednic, cum n-am copii, aș putea să te înfiez și să te las moștenitor”. „Și apoi?”, întreabă băiatul, abia ridicând capul din iarbă. „Cum? Chiar nu înțelegi? Ți promit bogăția, dacă vei ști să o câștigi, cu sudoarea frunții tale și a minții”. „Și apoi, după ce o voi fi câștigat, ce am de făcut?”, mai întreabă tânărul. „După aceea, vei face ce fac eu”. „Adică?”. „Adică vei putea să-ți iei, ca și mine, un concediu și să vii să te odihnești în mijlocul frumuseților naturii”. „Păi, eu ce fac acum? Nu mă odihnesc? E nevoie de atâta osteneală că să pot face ceea ce fac deja?”, zice băiatul lăsând să-i cadă din nou capul în iarbă. Amin.

